

Den gamle Kone der besøgte de dødes Land

Der var engang i gamle Dage en Boplads med to Huse, og i det ene af Husene boede en gammel Kone med sine to Sønner, der var vældige Fangere.

Så hændte det, at den yngste ikke kom hjem fra Fangst, og hans gamle Moder ramtes af dyb Sorg. Senere forulykkede også den anden Søn, og nu græd den gamle Kone af Fortvivlelse, og hun græd og blev ved med at græde hele Dagen og hele Natten, og det blev Morgen, og hun græd endnu. Hen mod den anden Dags Aften mistede hun Bevidstheden, og hendes Husfæller troede, at hun var død.

Den gamle Kone mærkede pludselig, at hun var på Vej til de dødes Land. Hun så et stort Hul i Himlen og kravlede op igennem det, og hun gik videre og vidste ikke, hvor hun gik hen. Så kom hun til en stor Sten, der drejede rundt og spærrede Vejen. Under Stenen var der mange Menneskeknogler, og Stenen selv var fuld af Blod. Hun så intet Menneske, men hørte en Stemme råbe:

„Er det en død, der kommer?”

Hun havde endnu ikke fået Tid til at svare, da hun fik Øje på sin Bedstemoder, der var død for mange år siden, og Bedstemoderen kom hen til hende og sagde:

„Du skal svare Stemmen således: „Jeg er ikke nogen død, jeg er et levende Menneske, der kommer.”

Så gik de ind i Huset, og næppe var hun kommen ind, før hun genkendte sine afdøde Sønner; og hun følte en stor Glæde over at se dem igen. Men hun

så, at hendes yngste Søn var helt bedækket med Is over Fødderne og Læggene, næsten helt op til Knæet. Hun gik da hen til ham og begyndte at fjerne al den kolde Is fra hans Ben. Og Sønnen sagde til hende:

„Ilde går det os, når du sørger så ubehersket over vor Død. Det er dine Tårer, der fryser til Is på vore Ben.”

Herover blev Moderen meget bedrøvet. Og hun så, at den anden Søn også havde Is på Benene, og hun gav sig nu til også at fjerne Isen fra hans Fødder. Da tog den gamle Bedstemoder til Orde og sagde:

„Græd nu ikke mere, når du kommer hjem; thi din Sorg vil kun volde dine Sønner Lidelser.”

Den gamle Moder blev endnu en Stund inde i Huset. Så hørte hun en Stemme, og da hun vendte sig om, så hun, at det var en ung Pige, der stod og greb efter en hel Del afgnavede Ben, som var stukket gennem en Kobberem, der hang oppe under Loftet. Hun så på hende og tænkte:

„Hvad mon det dog er, hun står der og gør?”

Hendes Bedstemoder svarede hende:

„Hun har aldrig villet danse Glædesdansen, medens hun levede, og derfor gør hun det nu!”

Endnu en Stund blev den gamle Moder derinde og undrede sig over alle de mærkelige Ting, hun så; men så sagde hendes Bedstemoder til hende:

„Nu må du hjem, for du er ikke død endnu. Først efter din Død kommer du op til dine Børn.”

Hvor nødtigt hun end vilde, måtte hun så begive sig på Hjemvejen: thi da hun betænkte sig, stødte Bedstemoderen hende ud i Himmelrummet.

Hun kom forbi den store Sten, der malede rundt. Den stod nu stille og var let at komme uden om. Så gik hun videre og kom til det store Hul, der gik op

gennem Himlen. Her mødte hun en ung Mand fra deres Boplads. Han var netop i Færd med at kravle op, men hun skubbede ham frem foran sig og fik ham med sig ned. Han gjorde stadig Modstand, og hun måtte ligefrem putte ham ind i det Hus, hvor hun boede. Da hun kiggede ind ad Vinduet, havde de allerede lagt hans Legeme ned på Gulvet. Sjælen havde forladt det, og man troede, han var død; men nu da den gamle kom tilbage med Sjælen, levede han op igen. På samme Måde krøb den gamle Moders Sjæl også ind i sit eget Legeme, og hun levede op, allerbedst som hendes Husfæller troede, at hun var død.

Men nu, da hun havde set sine Sønner og vidste, at hun skulde komme op og være sammen med dem, når hun døde, levede hun i Glæde Resten af sit Liv; og den unge Mand, hvis Liv hun havde reddet, bragte hende stadig Kød, så at hun levede uden Bekymringer for sin Føde lige til sin Død.